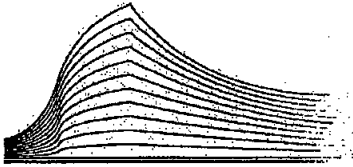

Kopie

Afgeleverd aan: arbeidsrechtbank te Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Uitgifte

Repertoriumnummer 2015 / 9862
Datum van uitspraak 12 november 2015
Rolnummer 2014/AB/925

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000310022-0001-0014-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSCRECHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk arrest
definitief

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, KBO 0206.731.645, met zetel te 1060 BRUSSEL,
Victor Hortaplein 11, appellant, vertegenwoordigd door mr. DE KERPEL S. loco mr.
DERVEAUX Pieter, advocaat te 1930 ZAVENTEM, Parklaan 54,

tegen

1. **DELOITTE CONSULTING BVBA**, KBO 0474.429.572, eerste geïntimeerde,
2. **DELOITTE FINANCE BV CVBA**, KBO 0879.157.718, tweede geïntimeerde,
3. **DELOITTE ACCOUNTANCY BV CVBA**, KBO 0443.578.822, derde geïntimeerde,
4. **DELOITTE BEDRIJFSREVISOREN BV CVBA**, KBO 0429.053.863, vierde geïntimeerde,
5. **DELOITTE SERVICES & INVESTMENTS NV**, KBO 0402.910.779, vijfde geïntimeerde,
6. **DELOITTE BELASTINGSCONSULENTEN CVBA**, KBO 0418.466.314, zesde geïntimeerde,
allen met maatschappelijke zetel te 1831 DIEGEM, Berkenlaan 8b, en vertegenwoordigd
door mr. ADRIAENS Bart, advocaat te 8500 KORTRIJK, Ring Bedrijvenpark / Brugsesteenweg
255

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op
tegenspraak op 5 september 2014 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te

Brussel, 5e kamer (A.R. 5.927/11, 5.928/11, 5.930/11, 5.931/11, 5.932/11 en 5.933/11),

- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 8 oktober 2014,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 15 oktober 2015, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

In het eerste kwartaal 2008 startte de sociale inspectie van Antwerpen een onderzoek bij de verschillende vennootschappen behorende tot de groep "Deloitte". Het onderzoek spitste zich toe op de forfaitaire kostenvergoedingen die werden toegekend aan de verschillende categorieën van personeelsleden. Deze forfaitaire kostenvergoedingen werden uitbetaald aan vijf klassen van werknemers:

- klasse 1 (junior) € 75/maand;
- klasse 2 (senior1-2): € 125/maand;
- klasse 3 (senior 3): € 175/maand;
- klasse 4 (manager): 250 €/maand;
- klasse 5 (senior manager/directeur): € 310/maand.

Het ging om forfaits die door de fiscale administratie aanvaard werden in het kader van een "fiscale ruling" en betrekking hadden op vier soorten kosten: kosten kantoor thuis, autokosten, receptiekosten en telefoonkosten.

In het kader van de fiscale ruling werden deze kosten als volgt uitgesplitst:

Categorieën van uitgaven	Klasse 2	Klasse 3	Klasse 4	Klasse 5	Klasse 6
Kosten kantoor thuis	31	44	63	89	115
Autokosten	6	13	18	20	26
Receptiekosten	38	58	84	116	136
Telefoonkosten		10	10	25	33
Totaal	75	125	175	250	310

In het kader van de fiscale ruling werd verder voorzien dat 25% van de autokosten en 50% van de receptiekosten moesten opgenomen worden als te verwerpen uitgaven.

2.

De sociale inspectie spitte zijn onderzoek in het bijzonder toe op het bedrag toegekend als receptiekosten. Vermits voor deze receptiekosten geen bewijsstukken voorhanden waren, werd aan Deloitte voorgesteld, naar de toekomst toe, een steekproef uit te voeren bij twee werknemers van iedere categorie, die ieder voor een periode van drie maanden hun kosten zouden bijhouden.

Na het onderzoek van de voorgelegde steekproef, en de bijbehorende bewijsstukken, oordeelde de sociale inspectie dat slechts 30% van de uitgaven als werkelijke "kosten eigen aan de werkgever" (gekwaliceerd als externe receptiekosten) konden beschouwd worden en dat 70% moest verworpen worden omdat deze kosten, door Deloitte gekwalificeerd als "interne receptiekosten", geen kosten eigen aan de werkgever uitmaakten.

Na verdere bespreking aanvaardde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid deze verdeling aan te passen en 40% te beschouwen als werkelijke kosten eigen aan de werkgever en 60% te verwerpen.

De resultaten van deze steekproef werden geëxtrapoleerd naar het geheel van de verschillende vennootschappen van de groep Deloitte, waarbij tot regularisatie (door een herkwalficatie tot loon) werd overgegaan voor alle werknemers van 60% van de uitbetaalde forfaitaire receptiekosten.

3.

De verschillende vennootschappen van Deloitte hebben deze regularisatie betwist, maar zijn toch overgegaan tot betaling, onder voorbehoud. Bij verzoekschriften op tegenspraak van 4 mei 2011 hebben zes vennootschappen van de groep Deloitte¹ voor de arbeidsrechtbank te Brussel de terugbetaling gevraagd van de door hen betaalde bijdragen. Deloitte vorderde

¹ Deze vennootschappen stemmen niet volledig overeen met de vennootschappen waarvan sprake in het onderzoeksverslag. Dit is het gevolg van het feit dat Deloitte, hangende de betwisting, is overgegaan tot een hergroepering van een aantal vennootschappen, waarbij sommige vennootschappen die het voorwerp uitmaakten van het onderzoek, werden opgeslorpt.

voor de arbeidsrechtbank de intresten op deze bedragen en de kapitalisatie van de interesten.

Bij vonnis van 5 september 2014 heeft de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel, na de verschillende vorderingen samengevoegd te hebben, de vorderingen gegrond verklaard en de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid veroordeeld tot terugbetaling van de gevorderde bedragen (in detail vermeld in het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank waarnaar dit hof verwijst). Zij veroordeelde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tot 6 onderscheiden rechtsplegingsvergoedingen voor de 6 ingeleide procedures.

4.

Bij verzoekschrift van 8 oktober 2014 heeft de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het verzoekschrift in hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Er wordt geen betekeningsakte van het vonnis voorgelegd zodanig dat het hoger beroep geacht moet worden tijdig te zijn ingesteld. Het hoger beroep is ontvankelijk.

BEOORDELING.

Het hoofdberoep.

1.

De eerste rechter volgde de stelling van Deloitte dat het geheel van de receptiekosten, opgenomen in de forfaits, moeten beschouwd worden als kosten eigen aan de werkgever. De rechtbank volgde in het bijzonder het standpunt van Deloitte dat ook de zogenaamde "interne receptiekosten" (kosten voor uitnodigingen van collega's op een etentje/ uitnodigingen voor een babyborrel/ gedeelde sociale activiteiten/ cadeautjes voor werknemers of secretaressen) die bedoeld waren om de samenwerking en de teambuilding tussen de werknemers, en in het bijzonder tussen de werknemers van de verschillende vennootschappen van Deloitte, als kosten eigen aan de werkgever moeten beschouwd worden.

2.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid betwist deze interpretatie en oordeelt dat de zogenaamde "interne receptiekosten" in geen enkel geval kunnen beschouwd worden als "kosten eigen aan de werkgever". Volgens de Rijksdienst veronderstelt het in aanmerking nemen van kosten als "kosten eigen aan de werkgever" dat het gaat om kosten die werkelijk ten laste zijn van de werkgever op basis van het bestaan van de arbeidsovereenkomst, dat de realiteit van de kosten wordt aangetoond en dat de omvang van het vastgestelde forfait in verhouding staat met de realiteit van de effectieve kosten. Volgens de Rijksdienst blijkt uit

de voorgelegde steekproef zeer duidelijk dat de kosten, die de werknemers aangaven als (interne) receptiekosten, steeds kosten waren die zich enkel voordeden in de privésfeer van die werknemers, die als collega's ook elkaars vrienden waren geworden, en daarom elkaar uitnodigden of samen sociale activiteiten opzetten zoals samen poken edgl. De Rijksdienst voor wijst er verder op dat in vele gevallen geen bewijzen konden voorgelegd worden van de ingeroepen kosten.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid betwist verder de door de eerste rechter toegekende kapitalisatie van de intresten. Volgens de Rijksdienst was deze kapitalisatie niet mogelijk omdat de vordering slechts zeker en opeisbaar is op het ogenblik dat een definitieve gerechtelijke beslissing is tussengekomen over de grond van de zaak.

De Rijksdienst betwist in ondergeschikte orde ook de veroordeling tot zes onderscheiden rechtsplegingsvergoedingen, ten voordele van ieder van de vennootschappen van de groep Deloitte.

3.

Deloitte vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Zij synthetiseert haar standpunt als volgt.

- (1) De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid draagt de integrale bewijslast van de gevorderde sociale zekerheidsbijdragen en faalt in deze bewijslast. De Rijksdienst moet ook aantonen dat de vordering niet verjaard is en dat correcte stuitingen gebeurden, wat niet het geval is.
- (2) De regularisaties vertrekken van een verkeerd uitgangspunt, aangezien een deel van de vergoeding (de interne representatiekosten) apart wordt beoordeeld en geregulariseerd, ondanks het feit dat deze vergoeding geenszins apart wordt uitbetaald, maar slechts deel uitmaakt van een globale forfaitaire maandelijkse kostenvergoeding. Een globale beoordeling van de maandelijkse forfaitaire kostenvergoedingen is aan de orde. Deze maakt duidelijk dat er van verdoken loon absoluut geen sprake is.
- (3) Deloitte beschikt over een fiscale ruling die de waarachtigheid van de kostenforfaits aantoonst: De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid kan daar niet zonder meer van afwijken.
- (4) De steekproef van de inspectiediensten - het enige stuk waar de regularisaties op gebaseerd zijn - ondersteunt de doorgevoerde regularisaties niet. De verwijzing naar percentages in plaats van naar de concrete bedragen uit de steekproef is misleidend.
- (5) Ten overvloede: het standpunt van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid dat interne representatiekosten geen "kosten ten laste van de werkgever zijn" heeft geen wettelijke grondslag.
- (6) Tenslotte heeft de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid ten onrechte een globale, naamloze aangifte op grond van artikel 22 bis van de wet van 27 juni 1969 opgemaakt.

4.

Overeenkomstig artikel 14, al. 1 van de wet van 27 juni 1969 op de maatschappelijke zekerheid der werknemers worden de bijdragen voor sociale zekerheid berekend op het loon van de werknemers. Overeenkomstig art. 14 § 2 van dezelfde wet wordt het begrip loon bepaald bij artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers. De Koning wordt echter, door dezelfde bepaling, gemachtigd het aldus bepaalde begrip te verruimen of te beperken en dit bij een in ministerraad overlegd besluit.

Overeenkomstig artikel 19 § 2, 5° van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969, genomen ter uitvoering van de wet van 27 juni 1969 worden niet als loon beschouwd de bijdragen die gelden als terugbetaling van kosten die de werknemer heeft verricht om zich van zijn woonplaats naar zijn werkplaats te begeven, alsook kosten die ten laste van zijn werkgever vallen.

De rechtspraak aanvaardt een forfaitaire terugbetaling van deze kosten in zoverre het toegekende forfaits in een redelijke verhouding staan tot de mogelijke kosten en de werkelijke kosten moeilijk kunnen bepaald worden of de terugbetaling ervan stuit op praktische bezwaren (Cass. 14 februari 2000, Soc. Kron. 2000, p. 47; conclusie advocaat generaal BRESSELEERS onder Cass. 17 mei 2013, R.W. 1993-1994)

5.

In zijn arresten van 14 januari 2002 (J.T.T., 14 januari 2002, 116 met concl. Proc. Gen. LECLERCQ) en 4 februari 2004 (www.Juridat.be) heeft het Hof van Cassatie beslist dat, wanneer betwist wordt dat bijdragen die betaald zijn aan de werknemer als terugbetaling van kosten die ten laste vallen van de werkgever het karakter van loon hebben, de instelling die belast is met de inning van de bijdragen dient aan te tonen dat die bijdragen geen terugbetaling zijn van de kosten die de werkgever moet dragen. Zoals aangeduid wordt in de conclusies van procureur-generaal Leclercq dient echter de werkgever zijn medewerking te verlenen aan de bewijsvoering, dit in toepassing van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek. Indien de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid feiten aanbrengt die van aard zijn dat zij kunnen doen vermoeden dat het om verdoken loon gaat, is het aan de werkgever om deze feiten te weerleggen en om aan te tonen over welke kosten het gaat en, wanneer het gaat om een forfaitaire begroting van kosten, aannemelijk te maken dat het toegekende forfait in verhouding staat tot de werkelijke kosten (Arbh. Brussel, 8 januari 2008, J.T.T. 2008, 227 en Arbh. Brussel, 21 februari 2008, J.T.T. 2008, 212).

Ingevolge deze arresten van het Hof van Cassatie is de wetgever tussengekomen door in artikel 14 § 4 van de wet van 27 juni 1969 een nieuwe bewijsregeling in te voeren, waarbij de bewijslast bij de werkgever gelegd wordt. Deze nieuwe bepaling, ingelast bij wet van 23 december 2009 vindt echter geen toepassing op de huidige betwisting die een regularisatie betreft voor de periode voorafgaand aan de inwerkingtreding van deze nieuwe bepaling.

6.

De toepassing van artikel 19 § 2, 5° van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969 veronderstelt, ook al gaat het om een forfaitaire raming, dat het gaat om kosten die “eigen zijn aan de werkgever”, dit wil zeggen kosten die de werkgever moet dragen ingevolge de arbeidsovereenkomst en de uitvoering ervan.

Geen betwisting bestaat over het feit dat de werkgever de werknemer moet vergoeden voor de zogenaamde “externe receptie” (representatie) kosten”. Wanneer de werknemer de baan op moet voor de uitvoering van zijn functie, heeft hij bepaalde kosten voor de verplaatsing (o.m. maaltijden) die hij niet zou gehad hebben, wanneer hij de onderneming niet diende te verlaten. Bovendien moet de werkgever de kosten terugbetalen die de werknemer gedaan heeft om een goede relatie met de cliënt uit te bouwen, zoals de uitnodiging voor maaltijden, het geven van geschenken en dergelijke.

Anders ligt het voor wat betreft de door Deloitte aangevoerde interne receptiekosten. Volgens Deloitte houden deze kosten (teambuildingactiviteiten, recepties voor de teams, attenties en geschenken voor collega's) uiteraard verband met de uitvoering van de overeenkomst. Dit zou des te meer het geval zijn binnen een onderneming als Deloitte waarin een dergelijke interne netwerking heel sterk wordt gestimuleerd. Een van de pijlers van het zakenmodel van Deloitte zou de interne businessontwikkeling zijn, waarbij van de medewerkers verwacht wordt dat ze verder kijken dan hun eigen businessactiviteiten en oog hebben voor mogelijke opdrachten voor andere businessunits binnen Deloitte.

7.

Uiteraard kan met Deloitte aanvaard worden dat het voor een grote onderneming belangrijk is dat er goede relaties ontstaan tussen werknemers, en dit niet alleen tussen werknemers van een bepaalde dienst of van een bepaalde vennootschap, maar ook met werknemers van andere vennootschappen van de groep. Vele ondernemingen organiseren dan ook teambuildingsactiviteiten voor hun werknemers en organiseren gelegenheden waarbij de onderlinge contacten en relaties gestimuleerd worden.

Geen enkele wettelijke bepaling verplicht echter de werkgever om tussen te komen in kosten die werknemers op eigen initiatief maken om hun relaties met collega's te verbeteren, door deze uit te nodigen op een etentje, een barbecue, een babyborrel of een gezamenlijke sociale activiteit. Hetzelfde geldt voor deelname aan een cadeau voor een collega.

Uit een nauwkeurig onderzoek van de verschillende kosten die in het kader van de steekproef, uitgevoerd op voorstel van de sociale Inspectie werden uitgevoerd bij verschillende werknemers, blijkt ook niet dat de ingebrachte kosten verband hielden met de door Deloitte aangevoerde doelstelling om de contacten tussen de werknemers van de verschillende businessunits te versterken, of dat enige verificatie van deze kosten Deloitte

tot de conclusie had kunnen leiden dat deze ingebrachte kosten het doel realiseerden, waarvoor ze werden voorzien, nl. als “interne receptiekosten”. Dit is overigens de logica zelf. Wanneer een werknemer collega’s uitnodigt voor een etentje of voor een babyborrel, dan gaat hij die uitnodiging richten aan de collega’s met wie hij al een goede vriendschapsband heeft opgebouwd. Hij gaat in geen enkel geval het geheel van de 1600 werknemers van Deloitte uitnodigen voor een etentje of een babyborrel, in het perspectief om bij die gelegenheid contacten te leggen met werknemers die hij nauwelijks kent. Dit neemt niet weg dat hij collega’s zou kunnen uitnodigen van andere vennootschappen, maar dit doet hij niet met het oog op het uitbouwen van een goede werkrelatie, maar als gevolg van het feit dat hij of zij met die collega reeds een goede relatie heeft uitgebouwd.

De stelling dat “interne representatiekosten”, althans in de invulling die Deloitte daaraan geeft, kosten zijn eigen aan de werkgever, kan dan ook niet gevolgd worden.

8.

Deloitte voert echter in hoofddorde aan dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid op arbitraire wijze het onderzoek van de kosten beperkt heeft tot één onderdeel ervan, te weten de representatiekosten, terwijl de opsplitsing van de kosten in 4 kostenaspecten specifiek gebeurd is in het kader van een fiscale ruling, waarvoor andere regels gelden.

Ten aanzien van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid heeft Deloitte steeds een globaal kostenforfait in rekening gebracht, dat aan de werknemers werd toegekend, onafhankelijk van de opsplitsing ervan in het kader van een fiscale ruling. (Het omgekeerde blijkt in ieder geval niet uit de door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid aangevoerde stukken).

9.

Met Deloitte kan aanvaard worden dat wanneer zij, per categorie van werknemers, een bepaalde forfaitaire kostenvergoeding voorziet, die rekening houdt met de categorieën van werknemers, en die prima facie niet als onevenredig kan beschouwd worden met de mogelijke kosten, het aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid toekomt om aan te tonen, per categorie van werknemers, dat de toegekende forfaits, hetzij geen kosten eigen aan de werknemers zijn, hetzij niet in redelijke verhouding kunnen geacht worden te staan met de werkelijke kosten.

Deloitte voert, met verwijzing naar de forfaits die de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid in de regel (zij het als maximum) aanvaardt, dat het totale bedrag van de toegekende forfaits per categorie (met uitzondering van de hoogste categorie) ruim onder de bedragen blijft die de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid zelf hanteert. Indien men rekening houdt met de normaal aanvaarde forfaits voor autokosten (80,00 €) en voor een bureau thuis (110,50 €) dan blijkt dat voor de categorieën 2 tot 5 het bedrag van de verworpen “interne receptiekosten” steeds, en ruim, lager is dan het verschil tussen de door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid aanvaarde forfaits en de door Deloitte toegepaste forfaits voor deze kosten (zie p. 42 tot 45 van de besluiten).

Deloitte zet daarbij uiteen, zonder tegengesproken te worden, dat bij het vaststellen van de fiscale rulings (waarbij de kostenposten per rubriek dienen begroot te worden) andere regels gelden, waarbij de fiscale administratie ruimere representatiekosten aanvaardt omdat deze, ingevolge de geldende fiscale regels, slechts ten belope van 50% als uitgaven mogen in rekening worden gebracht door de vennootschap en voor het overige als verworpen uitgaven worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor een deel van de autokosten.

Deloitte toont verder aan dat, ongeacht de vastgestelde verhouding tussen externe receptiekosten en interne receptiekosten, in vele gevallen het bedrag van de externe receptiekosten reeds het gehanteerde forfait voor deze kosten overschreed (zie stuk 46 dossiers Deloitte).

10.

Het is juist, zoals de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid stelt, dat de forfaits die door hem gehanteerd worden, enerzijds maximumforfaits zijn en anderzijds (uiteraard) slechts in rekening mogen gebracht worden in zoverre er werkelijke kosten zijn. Dat er werkelijke kosten voor een bureel thuis en voor een auto waren, wordt door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid niet betwist. Minstens heeft de Rijksdienst nooit trachten aan te tonen dat deze kosten er niet waren.

Anderzijds dient er rekening mee gehouden te worden dat het geheel van het personeel van Deloitte (ook de experienced assistant/junior van categorie 2) functies uitoefenen op een zeer hoog (universitair) niveau. Daarbij werd van hen geëist dat zij de hun toevertrouwde dossiers steeds op tijd en op een kwalitatief hoog niveau afhandelden, zodat thuiswerk eerder de regel dan uitzondering was. Aldus was een duidelijk afgescheiden bureau noodzakelijk. Alhoewel dit in rechte geen doorslaggevend criterium is, kan er ook van uitgegaan worden dat dit thuiswerk noodzakelijk was omwille van het concurrentiële kader waarin gewerkt werd en waarin iedereen ernaar streefde zo snel mogelijk naar een hogere categorie door te groeien.

11.

De door Deloitte gehanteerde (totale) kosten per categorie van werknemers, zoals aangegeven in de uiteenzetting van de feiten kunnen volgens het hof, gelet op de aard van de functies, beschouwd worden als een redelijke weergave van de feitelijke kosten, eigen aan de werkgever, die door deze werknemers gedragen werden.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid faalt in de bewijslast van het tegendeel. De Rijksdienst kan overigens moeilijk enerzijds voorhouden dat een fiscale ruling haar niet tegenstelbaar is, en anderzijds zich wel op deze fiscale ruling steunen om te stellen dat de werkelijke kosten niet hoger kunnen zijn dan de forfaitaire bedragen opgenomen in de fiscale ruling.

De oorspronkelijke vorderingen worden door het hof, op deze basis, gegrond bevonden. De beslissing van de eerste rechter dient bevestigd te worden, zij het op andere gronden. In het licht van deze beslissing is het overbodig de andere door Deloitte aangevoerde juridische argumentaties, zoals inzake verjaring en de tegenstelbaarheid van een fiscale ruling, verder te onderzoeken.

12.

De eerste rechter heeft terecht de gevorderde kapitalisatie van de intresten toegekend. De toepassing van artikel 1154 van het Burgerlijk Wetboek vereist niet dat het bedrag van de hoofdschuld vaststaat opdat kapitalisatie mogelijk zou zijn. De kapitalisatie van intresten wordt niet uitgesloten door het feit dat het bedrag van de hoofdschuld nog betwist wordt (Cass. 16 december 2002, Juridat en J.T.T 2003,89).

De kosten.

13.

Overeenkomstig artikel 1022, al. 5 van het Gerechtelijk Wetboek bedraagt, wanneer meerdere partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van dezelfde in het ongelijk gestelde partij genieten, het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding maximum het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding, waarop de begunstigde, die gerechtigd is de hoogste vergoeding te eisen, aanspraak kan maken. Ze wordt door de rechter tussen de partijen verdeeld.

Uit deze bepaling volgt dat de rechter, om dat maximum vast te stellen, het hoogste bedrag moet bepalen dat ieder van de schuldeisers naar recht kan eisen en het hoogste bedrag uit de aldus opgemaakte lijst met twee moet vermenigvuldigen. Onverminderd de eventuele toepassing van artikel 1022, derde lid, Gerechtelijk Wetboek, dient hij vervolgens het product van die vermenigvuldiging tussen de schuldeisers te verdelen. Wanneer meerdere partijen in het ongelijk zijn gesteld, moet die berekening herhaald worden ten aanzien van ieder van hen (Cass. 9 november 2011, Juridat en J.T.T. 2011, p. 797).

14.

De situatie waarin de rechter, op verzoek van alle partijen, verschillende procedures samenvoegt, valt onder de toepassing van deze bepaling. De eerste rechter kon derhalve geen afzonderlijke rechtsplegingsvergoeding toekennen per oorspronkelijk ingestelde procedure. Hij kon enkel een rechtsplegingsvergoeding toekennen, gelijk aan het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding.

Het in artikel 1022, al. 5 gehanteerde maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding, heeft (ook) betrekking op iedere procedure waarin één enkele partij veroordeeld wordt tot de kosten ten aanzien van het geheel van zijn opponenten. Het is dus ook van toepassing wanneer diverse partijen in het geding betrokken zijn, met zeer onderscheiden belangen, met onderscheiden juridische argumentaties, en met een raadsman per partij.

In huidige procedure hebben de verschillende vennootschappen van de groep Deloitte geen onderscheiden belangen, is de juridische argumentatie identiek en worden zij vertegenwoordigd door één enkele raadsman.

Het is dan ook enkel gerechtvaardigd een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen, voor de procedure voor de arbeidsrechtbank, overeenstemmend met het maximum bedrag van één rechtsplegingsvergoeding in functie van het hoogst gevorderde bedrag, (hetzij € 7.700) x 2 = € 15.400.

Deze rechtsplegingsvergoeding dient tussen de geïntimeerden als volgt verdeeld te worden:

vennootschap	vordering	percentage	RPV arbeidsrechtbank
Deloitte Consulting BVBA	274.582,43	26,52%	4.083,70
Deloitte Finance BV CVBA	5.909,33	0,57%	87,89
Accountancy BV CVBA	269.629,58	26,04%	4.010,04
Bedrijfsrevisoren BV CVBA	208.441,06	20,13%	3.100,02
Services & Investments NV	91.573,30	8,84%	1.361,91
Belastingconsulenten CVBA	185.339,52	17,90%	2.756,44
totalen	1.035.475,22	100,00%	15.400

15.

Voor de beroepsprocedure worden de kosten begroot op de hoogste rechtsplegingsvergoeding, hetzij € 7.700. Vermits voor het hof het in feite maar over één enkele procedure gaat, met partijen die door één enkele raadsman vertegenwoordigd worden, is er geen aanleiding toe om het bedrag van de rechtspleging vergoeding te verhogen tot het maximum en a fortiori niet tot het dubbel van het maximum.

Deze rechtsplegingsvergoeding dient tussen de partijen verdeeld worden in verhouding tot het bedrag van hun vordering, wat het volgende resultaat geeft:

vennootschap	vordering	percentage	RPV arbeidshof
Consulting BVBA	274.582,43	26,52%	2.041,85

Finance BV CVBA	5.909,33	0,57%	43,94
Accountancy BV CVBA	269.629,58	26,04%	2.005,02
Bedrijfsrevisoren BV CVBA	208.441,06	20,13%	1.550,01
Services & Investments NV	91.573,30	8,84%	680,96
Belastingconsulenten CVBA	185.339,52	17,90%	1.378,22
totalen	1.035.475,22	100,00%	7.700

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond voor wat betreft de grond van de betwisting. Bevestigt het bestreden vonnis en de uitgesproken veroordelingen, behoudens voor wat betreft de veroordeling tot de kosten.

Opnieuw wijzend voor wat betreft de kosten, beperkt deze voor de procedure voor de arbeidsrechtbank, tot het totaal bedrag € 15.400 rechtsplegingsvergoeding, als volgt te verdelen tussen de geïntimeerden:

4.083,70 euro ten voordele van Deloitte Consulting BVBA
 87,89 euro ten voordele van Deloitte Finance BVBA
 4.010,04 euro ten voordele van Deloitte Accountancy CVBA
 3.100,02 euro ten voordele van Deloitte Bedrijfsrevisoren CVBA
 1.361,91 euro ten voordele van Deloitte Services & Investments NV
 2.756,44 euro ten voordele van Deloitte Belastingconsulenten CVBA

Veroordeelt de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tot de kosten van het hoger beroep begroot op € 7.700, als volgt te verdelen tussen geïntimeerden

2.041,85 euro ten voordele van Deloitte Consulting BVBA
 43,94 euro ten voordele van Deloitte Finance BVBA
 2.005,02 ten voordele van Deloitte Accountancy CVBA
 1.550,01 euro ten voordele van Deloitte Bedrijfsrevisoren CVBA
 680,96 euro ten voordele van Deloitte Services & Investments NV
 1.378,22 euro ten voordele van Deloitte Belastingconsulenten CVBA

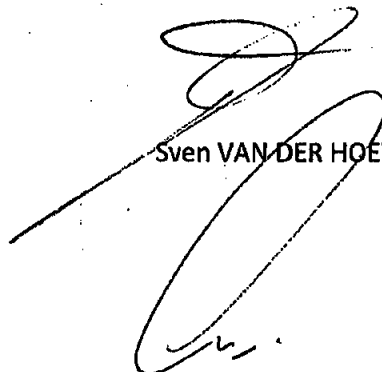
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Ivo VAN DAMME,
Karel GACOMS,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

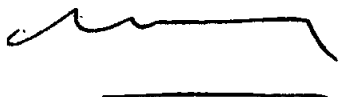
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

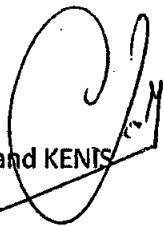

Ivo VAN DAMME

Karel GACOMS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 12 november 2015 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

